

OBŁĘDNIK (1) *sb m*

o *jasne*.

sg G obłądnika. ◇ [*pl G* obłądników.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Ten, kto zgubił drogę, zablądził; przen: A nie tylko ábyś wołał ná káždego/ ále opuściwszy dziewięćdziesiąt wiernych szukałz iednego obłądniká takiego/ ábyś go znalazł/ á wziął go ná rąmioná swoie. *RejAp* 27v; [Tákich obłądników [*błędnie pojmujących istotę Trójcy Św.*] náuká w Polšcze nie dawnych czásów ízeroce byłą powiadána *BiałPos* 85 (*Linde*)].

Cf **OBŁĘDNY**

JB